

Sygn. akt III AUa 56/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Protokolant: sekr. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r. w Lublinie

sprawy A. B.

z udziałem zainteresowanego D. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 12 listopada 2015 r. sygn. akt IV U 1003/14

oddala apelację.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Krystyna Smaga Barbara Hejwowska

III AUa 56/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 22 lipca 2014 r. działając na podstawie art. 83 ust. 1 w zw. z art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. a. oraz art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1, art. 38 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 z późn. zm.) stwierdził, że A. B. jako pracownik u płatnika składek (...) D. G. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu w okresie od dnia 7 marca 2014 r. do 6 maja 2014 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał m. in., iż umowa o pracę z dnia 7 marca 2014 r. była zawarta

pomiędzy wymienionymi wyżej osobami dla pozor. Celem stron było uzyskanie przez A. B. świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W konsekwencji, zawarta umowa jest nieważna i nie stanowi przesłanki do objęcia A. B. ubezpieczeniem społecznym jako pracownika.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Siedlcach złożył A. B., który wniósł o jej zmianę i stwierdzenie, że podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu w okresie od 7 marca 2014 r. do 6 maja 2014 r. Ubezpieczony wskazał, iż strony umowy o pracę z dnia 7 marca 2014 r. nie miały na celu obejścia ustawy. Ponadto wskazane podmioty nie miały świadomości ani woli zaistnienia przeszkód uniemożliwiających świadczenie przez ubezpieczonego pracy. Wystąpienie u A. B. choroby tj. udaru zaraz po zawarciu umowy o pracę było przypadkowe i niezależne od pracownika.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 12 listopada 2015 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że A. B. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 7 marca 2014 roku do 6 maja 2014 roku jako pracownik płatnika składek (...) D. G.. Sąd Okręgowy ustalił, że D. G. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...). W marcu 2014 r. zaistniała potrzeba, by zatrudnił osobę na stanowisku kierowcy. W związku z powyższym zamieścił w Tygodniku (...) ogłoszenie o naborze do pracy. Jediną osobą, która odpowiedziała na wyżej wymienioną ofertę, był A. B.. Mężczyźni znali się zanim D. G. rozpoczął poszukiwania nowego pracownika.

W dniu 7 marca 2014 r., tj. w piątek, ubezpieczony A. B. zawarł z D. G. umowę o pracę na okres próbny, tj. do dnia 6 maja 2014 r. A. B. został zatrudniony na stanowisku kierowcy-mechanika w wymiarze jednego etatu z miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 1680 zł brutto. Jako termin rozpoczęcia pracy strony określiły dzień 7 marca 2014 r. Tego samego dnia A. B. został zapoznany z ryzykiem zawodowym występującym na zajmowanym przez niego stanowisku pracy. W dniach 7-8 marca 2014 r. ubezpieczony został przeszkolony w dziedzinie bhp. W chwili nawiązania stosunku pracy, ubezpieczony posiadał ważne do dnia 8 listopada 2017 r. orzeczenia lekarskie, w których stwierdzono, iż jest on zdolny do podjęcia pracy na stanowisku kierowcy. Ubezpieczony rozpoczął wykonywanie obowiązków pracowniczych w dniu 7 marca 2014 r., kiedy to dokonał przeglądu samochodu, na którym miał świadczyć pracę jako kierowca.

A. B. miał za zadanie wykonać kurs do Rosji. Rozpoczęcie wyjazdu zostało zaplanowane na okres od 10 do 12 marca 2014 r., tj. od poniedziałku do środy. Ubezpieczony oczekiwał rozmowę telefoniczną z pracodawcą, w czasie której miał zostać poinformowany o dokładnym terminie rozpoczęcia kursu.

We wtorek, 11 marca 2014 r. ubezpieczony doznał udaru mózgu i został przyjęty na Oddział (...) (...)Szpitala (...) w (...) Sp. z o.o. W dokumentacji medycznej z dnia 11 marca 2014 r. nie podano pracodawcy ubezpieczonego. W historii choroby z dnia 19 marca 2014 r. jako pracodawcę A. B. wpisano, bez konsultacji z ubezpieczonym, podmiot, u którego poprzednio był on zatrudniony do dnia 20 listopada 2013 r., czyli Przedsiębiorstwo (...).

Mimo podjętych prób, D. G. nie udało się nawiązać telefonicznego kontaktu z A. B.. Ostatecznie, telefon odebrała żona ubezpieczonego, która poinformowała D. G. o chorobie A. B..

W dniu 13 marca 2014 r. D. G. dokonał zgłoszenia A. B., jako pracownika, do ubezpieczeń społecznych z datą podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia 7 marca 2014 r.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, obdarzonego przez Sąd wiarygodnością: zeznań ubezpieczonego, zainteresowanego oraz zeznań świadka M. G., świadectwa pracy wydanego w dniu 20 listopada 2013 r. umowy o pracę, karty szkolenia wstępnego w dziedzinie bhp, oświadczenia, listy obecności za miesiąc marzec 2014 r., orzeczenia lekarskiego dokumentacji medycznej.

Sąd Okręgowy orzekł, że stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowo ubezpieczeni emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Artykuł 8 ust. 1 przywołanej ustawy stanowi, iż za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Z kolei art. 12 ust. 1 wymienionej wyżej ustawy

wskazuje, iż obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Zgodnie zaś z treścią art. 11 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1 cytowanego aktu prawnego. Na podstawie art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - ubezpieczenie trwa od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych osób określonych w art. 6 ust. 1 pkt 1 należy do płatnika składek. Ustęp 4 przywołanego przepisu wskazuje, iż zgłoszeń, o których wyżej mowa dokonuje się w terminie 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia. Płatnikiem zaś składek, stosownie do treści art. 4 pkt 2 lit. a tej ustawy jest pracodawca, w stosunku do pracowników.

Zgodnie z treścią art. 22 § 1 kodeksu pracy przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Kodeks cywilny w art. 83 § 1 przewiduje, że nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Z kolei w myśl art. 58 § 1 kc czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Paragraf 2 przywołanego przepisu stanowi, że nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Kluczowym dla rozstrzygnięcia sporu występującego w niniejszej sprawie było ustalenie, czy czynność prawna polegająca na zawarciu w dniu 7 marca 2014 r. umowy o pracę pomiędzy A. B. a D. G., została zawarta dla pozorów, w celu uzyskania przez A. B. świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy przywołał poglądy wyrażane w orzecznictwie (np. uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2012 r. II UK 14/12), że umowa o pracę jest zawarta dla pozorów i nie może w związku z tym stanowić tytułu do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli gdy strony z góry zakładają, że nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Nie można zatem przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, jeżeli pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca tę pracę przyjmował. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie II UK 161/05 wskazał, iż przy zakwestionowaniu przez ZUS umowy o pracę rzeczą sądu jest ustalenie, czy faktyczne oświadczenia woli stron miało na celu nawiązanie stosunku pracy w rozumieniu art. 22 kp, czy też zamiarem pracodawcy było oddanie przysługi ubezpieczonemu w postaci zgłoszenia jej do ubezpieczenia w sytuacji, gdy nie potrzebował pracownika i miał świadomość tego, że umowa nie będzie go obowiązywać, jego ewentualne zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne będą krótkotrwałe, a ubezpieczona była zainteresowana objęciem jej ubezpieczeniem społecznym ze względu na spodziewaną niezdolność do pracy i związane z tym prawo do świadczeń. Gdyby z faktycznych oświadczeń woli stron wynikał taki zamiar, wykonywanie przez ubezpieczonego różnych czynności w firmie nie byłoby traktowane jako wykonywanie umowy o pracę. Natomiast w sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama ich świadomość co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (art. 58 § 1 kc).

Stosownie do treści przywołanego wyżej art. 58 § 1 kc, nieważność czynności prawnej zachodzi, gdy celem czynności prawnej jest obejście ustawy. Przyjmuje się, że działanie mające na celu obejście ustawy polega na wywołaniu pewnego skutku prawnego, który jest zakazany przez przepisy bezwzględnie obowiązujące, za pomocą takiego ukształtowania czynności prawnej, że zewnętrznym ma ona cechy niesprzeciwiające się obowiązującemu prawu. Zgodnie z powyższym, aby przyjąć, że umowa o pracę zmierza do obejścia prawa, wymagane jest poczynienie konkretnych ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności jej zawarcia, celu jaki strony zamierzały osiągnąć, charakteru wykonywanej pracy i zachowania koniecznego elementu stosunku pracy, jakim jest wykonywanie pracy podporządkowanej.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań złożonych przez ubezpieczonego, zainteresowanego-płatnika składek oraz świadka M. G. jak również treść zebranych dokumentów daje podstawy do ustalenia, że A. B. zawarł w dniu 7 marca 2014 r. z D. G. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) umowę o pracę. Świadczy o tym treść złożonych przez wymienionych jak i świadka zeznań. Dodać przy tym należy, iż M. G. była obecna przy zawieraniu angażu i spisała jego treść. Z tego też powodu nietrafnym jest podniesiony przez organ rentowy zarzut antydatowania powyższej umowy.

A. B. w dniu 7 marca 2014 r. rzeczywiście rozpoczął świadczenie pracy na rzecz D. G.. W tym dniu dokonał bowiem przeglądu samochodu, na którym miał pracować jako kierowca. Powyższe wyłania się z zeznań złożonych przez zainteresowanego. Sąd nie znalazł przy tym przeszkód, które uniemożliwiałyby przyznanie, dla wskazanego dowodu, przymiotu wiarygodności. Potwierdzenie świadczenia pracy przez ubezpieczonego w dniu 7 marca 2014 r. znajduje się także w prowadzonej przez D. G. liście obecności, gdzie znajduje się podpis A. B. wskazujący na jego stawiennictwo w pracy. Wskazać przy tym należy, iż w chwili nawiązania stosunku pracy A. B. posiadał stosowne orzeczenia lekarskie, na podstawie których mógł rozpocząć pracę jako kierowca. We wskazanym dniu A. B. został również zapoznany z ryzykiem zawodowym występującym na zajmowanym przez niego stanowisku. W dniach 7-8 marca 2014 r. przeszedł również szkolenie z zakresu bhp, o czym świadczy karta szkolenia zawierająca podpisy ubezpieczonego, zainteresowanego oraz specjalisty ds. bhp.

Ze złożonych w niniejszej sprawie zeznań wynika, iż w następnym tygodniu, tj. w jednym z dni od 10 do 12 marca 2014 r. A. B. miał rozpocząć kurs do Rosji. W związku z powyższym oczekiwał na telefon od pracodawcy. W dniu 11 marca 2014 r. ubezpieczony doznał udaru, co spowodowało, iż podjęte przez D. G. próby nawiązania kontaktu telefonicznego okazały się bezskuteczne.

W ocenie Sądu przedstawione wyżej okoliczności świadczą o zaistnieniu między stronami stosunku pracy od 7 marca 2014 r. Zostały bowiem wypełnione wyrażone w art. 22 § 1 kp cechy stosunku pracy. A. B. rozpoczął bowiem świadczenie pracy na rzecz D. G.. W dniu 7 marca 2014 r. dokonał przeglądu samochodu w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę oraz pod jego kierownictwem. W następnym zaś tygodniu ubezpieczony oczekiwał na telefoniczne poinformowanie odnośnie podjęcia dalszych obowiązków pracowniczych, czyli rozpoczęcia kursu. Stwierdzić zatem należy, iż umowa o pracę była w istocie realizowana.

Planowany wyjazd A. B. nie doszedł do skutku z powodu jego choroby. Udar, którego doznał, stanowił nagłą i niemożliwą do przewidzenia przyczynę uniemożliwiającą rozpoczęcie kursu. Strony miały przy tym zamiar świadczenia pracy przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu nie ma przeszkód przyjęcia, iż umowa o pracę pomiędzy wyżej wymienionymi została zawarta w innym dniu niż 7 marca 2014 r. Wręcz przeciwnie, ZUS nie wykazał, by umowa o pracę została antydatowana i sporządzona na potrzeby wypadku losowego.

Poczynione zatem w niniejszej sprawie ustalenia dotyczące faktycznego świadczenia pracy przez A. B. powodują, iż jako niezasadne należy określić stanowisko organu rentowego, który zarzucił pozorność umowy o pracę zawartej w dniu 7 marca 2014 r. Skoro zatem wymieniona umowa o pracę była ważna i kreowała pomiędzy odwołującym się a płatnikiem składek stosunek prawny, to konsekwencją powyższego było objęcie A. B. ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowym, chorobowym oraz wypadkowym począwszy od dnia nawiązania stosunku pracy, czyli od 7 marca 2014 r. Należy również zwrócić uwagę na to, iż D. G. zachował 7 dniowy termin na zgłoszenie pracownika do ubezpieczeń społecznych, co nie było kwestionowane przez ZUS.

Za nietrafny należy także uznać zarzut ZUS, iż nie istniała racjonalna ekonomiczna potrzeba zatrudnienia A. B.. Decyzja o przyjęciu nowego pracownika należy bowiem do suwerennych kompetencji pracodawcy, zaś organ rentowy nie udowodnił nieistnienia powyżej potrzeby zatrudnienia.

W stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, które przemawiałyby za uznaniem, iż umowa o pracę z 7 marca 2014 r. jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucał:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego

1, art.233 § 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i oparcie się w głównej mierze na zeznaniach ubezpieczonego, płatnika składek i świadka oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem wzajemnych, wewnętrznych sprzeczności pomiędzy oświadczeniami ubezpieczonego i płatnika składek w trakcie postępowania przed organem rentowym w zakresie terminu wyjazdu do Rosji i terminu rozpoczęcia wykonywania czynności pracowniczych, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego uznania przez Sąd, że istnieją podstawy do uznania, że ubezpieczony podlega ubezpieczeniom społecznym jako pracownik;

2. art.328 § 2 kpc poprzez niewskazanie przez Sad I instancji w uzasadnieniu wyroku podstaw odrzucenia hipotezy antydatowania umowy o pracę z dnia 7 marca 2014 roku.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. w szczególności:

3. art.58 §1 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że umowa o pracę z dnia 7 marca 2014 roku jest ważna, gdyż nie jest sprzeczna z prawem ani nie ma na celu obejścia ustawy, co doprowadziło do zmiany decyzji i uznania, że ubezpieczony podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownik na podstawie umowy o pracę z dnia 7 marca 2014 roku;

4. art.83 § 1 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że umowa o pracę z dnia 7 marca 2014 roku nie jest nieważna, gdyż nie była zawarta dla pozorów, a rzeczywiście miała na celu świadczenie pracy, a między stronami istniał stosunek pracy wynikający z art.22 § 1 kp, co doprowadziło do zmiany decyzji i ustalenia, że ubezpieczony podlega ubezpieczeniom społecznym;

5. art.22 § 1 kp poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że umowa o pracę z dnia 7 marca 2014 roku nosi cechy umowy o pracę i wykreowała pomiędzy stronami stosunek pracy, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany decyzji;

6. art.6 ust.1 pkt 1 w związku z art.8 ust.1 w związku z art.11 ust.1 oraz art.12 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że ubezpieczony podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownik u płatnika składek.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest całkowicie bezzasadna.

Sąd Okręgowy, rozpoznając odwołanie wnioskodawcy od zaskarżonej decyzji, poczynił bardzo dokładne ustalenia w zakresie stanu faktycznego, przeprowadził dowody z zeznań wnioskodawcy, zainteresowanego oraz świadka na okoliczność, czy umowa o pracę została zawarta w dniu 7 marca 2014 roku oraz czy wnioskodawca faktycznie przystąpił do wykonywania pracy zgodnie z postanowieniami tej umowy. W uzasadnieniu wyroku bardzo dokładnie i szczegółowo przeanalizował materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przed organem rentowym i uzupełniony przez Sądem. Sąd Apelacyjny podziela w pełni stanowisko Sądu I instancji, że dowody te wskazują, że umowa o pracę została faktycznie zawarta i praca ta była przez wnioskodawcę wykonywana. Wiarygodność świadka i stron nie budzi wątpliwości, zeznania są dokładne, spójne a zarazem spontaniczne. Wynika z nich nie tylko, że wnioskodawca od

chwili zawarcia umowy o pracę przystąpił do jej realizacji poprzez przygotowanie samochodu do wyjazdu i tylko niespodziewane komplikacje zdrowotne uniemożliwiły mu wyjazd w zaplanowanym terminie. Dla oceny prawnej ważności umowy o pracę nie mają znaczenia rozważania organu rentowego na temat podnoszonych sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami złożonymi w toku postępowania wyjaśniającego i przed sądem. Te rozbieżności są to mało istotne, są to raczej pewne nieścisłości w wypowiedziach aniżeli rozbieżności pomiędzy zebraniem materiałem dowodowym a jego oceną przez Sąd orzekający. W ocenie Sadu Apelacyjnego nie budzi również zastrzeżeń data rozpoczęcia pracy (piątek), widocznie strony nie są przesądne w przeciwieństwie do np. marynarzy.

Wbrew pogładowi wyrażonemu w apelacji Sąd Apelacyjny stwierdza zatem, że nie zachodzi naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisów art.58 § 1 i 83 § 1 kodeksu cywilnego ani zarzucana w apelacji sprzeczność ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wbrew zarzutom apelacji Sąd pierwszej instancji przeprowadził bardzo wnikliwe postępowanie dowodowe w granicach zgłoszonych wniosków dowodowych i poczynił ustalenia faktyczne, które znajdują oparcie w przeprowadzonych dowodach, są dokładne i wewnątrznie spójne. Nie można przy tym pominąć faktu, że organ rentowy nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych, ani też nie podważał wiarygodności dowodów przedstawionych przez wnioskodawcę, ograniczając swój udział w sprawie do przedstawienia odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy od zaskarżonej decyzji i wnoszenia na kolejnych posiedzeniach o oddalenie odwołania. Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się uchybień uzasadniających zarzut przekroczenia granic zastrzeżonej dla sądu swobodnej oceny dowodów (art.233 § 1 KPC). Zastrzeżenia organu rentowego dotyczą nieistotnych kwestii nie mających związku z przedmiotem postępowania (rozważanie, czy strony się znały wcześniej i kiedy wnioskodawca miał wyjechać – we wtorek, czy środę) i zawierają własną interpretację faktów, nie znajdującą potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wprawdzie w pełni odpowiada wymogom art.328 § 2 KPC – Sąd I instancji ocenił wszystkie dowody i wyjaśnił wnioski, jakie z nich wysnuł oraz wskazał podstawę prawną rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu Okręgowego. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Nie można zgodzić się z tezą apelacji, że umowa o pracę została zawarta w celu obejścia prawa, aby wnioskodawca nabył prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, bowiem okoliczność ta nie została przez apelującego wykazana. Brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu co do wartości dowodów przedstawionych przez wnioskodawcę i stwierdzenia naruszenia przy wyrokowaniu przepisu art.83 § 1 lub art.58 § 1 kodeksu cywilnego. Organ rentowy a priori przyjął założenie, że umowa o pracę była pozorna oraz zawarta w celu obejścia prawa, ale w toku postępowania sądowego nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie tej tezy, poza własnym przekonaniem, że umowa o pracę została antydatowana.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na mocy art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.